

Sygn. akt III KK 438/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 kwietnia 2015 r.,
sprawy M. J.
w przedmiocie wyroku łącznego
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 25 czerwca 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 22 stycznia 2014 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M.J. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r., utrzymał w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w G. z dnia 22 stycznia 2014 r. wydany w sprawie II K .../13 wobec M. J.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego M. J. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść orzeczenia poprzez błędną interpretację art. 69 § 1 i § 2 kk, w wyniku której Sąd orzekł łączną karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia pomimo istnienia przesłanek do skorzystania z tego dobrodziejstwa”,

wniósł o „uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. J. jest, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast M. J. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Kasacja obrońcy jest nie tylko oczywiście bezzasadna, lecz, odczytując jej zarzuty dosłownie, należałoby ją uznać wręcz za niedopuszczalną i jako taką pozostawić bez rozpoznania. Tylko na marginesie, wobec oddalenia kasacji, zwrócić należy uwagę na niepoprawnie sformułowany wniosek tej kasacji. Jeżeli bowiem obrońca wnosi o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, to należało wnosić o uchylenie wyroków sądów obu instancji a nie tylko o „uchylenie wyroku”. Natomiast jeżeli chodzi o zarzut kasacji, z uwzględnieniem wywodów zawartych w jej uzasadnieniu, to uznać należy, że obrońca nie podjął nawet próby wykazania błędnej wykładni – interpretacji przepisów art. 69 § 1 i § 2 kk, która miałaby być udziałem Sądu Rejonowego w tej sprawie. Autor kasacji rozważania w uzasadnieniu kasacji poświęcił niezasadności, jego zdaniem, orzeczenia przez Sądy obu instancji, jako kary łącznej, bezwzględnej kary pozbawienia wolności, gdy, w ocenie skarżącego, były podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania łącznej kary pozbawienia wolności. Jeżeli odczytać zarzut tej kasacji w kontekście jej uzasadnienia, to uznać by należało, że, w istocie, jest to zarzut niewspółmierności kary, co, wobec unormowania art. 523 kpk, jest niedopuszczalne. O możliwości takiego odczytania treści zarzutu tej kasacji przekonuje sformułowanie zarzutu wniesionej w tej sprawie przez tego samego obrońcę apelacji i jej uzasadnienie, gdzie sformułowany został zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej w pkt II zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego, polegającej „na orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w sytuacji, gdy skazany w okresie próby nie popełnił żadnego przestępstwa jak również przestrzegał porządku prawnego”,

gdy „art. 89 § 1a kk wskazuje jedynie alternatywną możliwość zastosowania kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania” (s. 1 i 3 apelacji).

Można jednak odczytać zarzut kasacji obrońcy M. J., w kontekście jej uzasadnienia, mając na uwadze przepis art. 118 § 1 kpk, w ten sposób, że jej autor, w istocie, kwestionuje poprawność odniesienia się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wydanego w tej sprawie orzeczenia do zarzutu apelacji, a więc naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisu art. 457 § 3 kpk. Jednak, zarzut taki uznać należy za oczywiście bezzasadny. Z treści uzasadnienia orzeczenia Sądu Okręgowego wynika, że przedstawione zostały wystarczające argumenty przemawiające za trafnością decyzji Sądu Okręgowego o konieczności orzeczenia bezwzględnej łącznej kary pozbawienia wolności (s. 5-7 uzasadnienia SO).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.